

Skriften på väggen

Konsthallen inleder konståret med ett lågmält samtal om det hittills aldrig skådade.

Den konstart som tycks vara normerande i våra dagar är musiken. Från musiken lånar vi kategorier för att beskriva andra konster. En färg har klang, en linje rytm. En roman kan vara symfonisk i sin bredd och infallsrikedom. Poeten talar till oss med precision och diskretion som en tonsättare talar genom sin stråkkvartett.

När Bengt-Göran Johansson i katalogförordet till Yvonne Swahns utställning på Konsthallen försöker beskriva hennes bilder eller anvisa oss en väg till upplevelsen, tar han vägen över poesin. Han läser hennes bilder.

Anledningen till vägvalet är uppenbart. Yvonne Swahn citerar själv Karin Boye och hon förser sina bilder med väl genomtänkta, allt annat än schablonmässiga titlar. Men framför allt: henne bilder är känsliga och intima som kammarmusik eller som – poesi.

Några aktiva verb återfinns i katalogen: "skapa", "klargöra", "delge", "förmedla" och "leda någon fram till något" – till en "sanning".

Detta senare framstår förstås som en anspråksfullhet. Vem kan göra gällande att man framställer en sanning? På det fält där Yvonne Swahn verkar, går det dock för sig.

Verben är alla uttryck för kommunikation. Vad är det hon kommunicerar? Vad är det för en sanning hon leder oss fram till? Sällan eller aldrig en för oss bekant verklighet.

Hon tycks skapa i ordets anspråksfullaste betydelse: att framställa något nytt, hittills aldrig skådat.

Gäller inte detta all konst? Jo, kanske, men i det här fallet finns ingen avbildning av en yttre verklighet, det som med ett klassiskt begrepp kallas mimesis.

I bilderna skapas i stället en fundamentalt ny verklighet. När man anar en horisont i ett landskap, är det lätt att avfärda den som ett resultat av våra schablonmässiga förväntningar på en bild.

Efter detta försök till konstfilosofisk betraktelse kan det vara på sin plats att säga att Yvonne Swahns utsagor på Konsthallen är mycket vackra, kontemplativa, aldrig oroande. På samma gång lekfulla och djupt allvarliga.

Deras lågmäldhet och paradoxala enkelhet placerar dem i gränlandet till utplåning. Att utsagan blir blott ett klotter på en mur, föga värt vår uppmärksamhet. Detta risktagande gör inte Yvonne Swahns tilltal mindre angeläget.